

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobkyně: **H. P.**, zastoupena JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem se sídlem Nám. Republiky 2, Plzeň, proti žalovanému: **Policie České republiky**, Oblastní ředitelství cizinecké policie Plzeň, se sídlem Slovanská alej 26, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 5. 2010, č. j. 57 A 19/2010 – 74,

t a k t o :

Věc se postupuje rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní řízení před správním orgánem a Krajským soudem v Plzni

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 10. 5. 2010, č. j. 57 A 19/2010 – 74, zamítl žalobu podanou žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu Domažlice (dále jen „oblastní ředitelství“), ze dne 4. 3. 2010, č. j. CPPL-6565-/ČJ-2009-034061-KP-SA, kterým byla stěžovatelka zajištěna podle ust. § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem jejího předání podle mezinárodní smlouvy, tj. Dohody mezi Evropským společenstvím a Ukrajinou o předávání a přebírání osob, platné od 1. 1. 2008, publikované dne 18. 12. 2007 v Úř. věst., L 332, str. 48 - 65 (dále jen „Dohoda“).

V odůvodnění svého rozsudku krajský soud uvedl, že pro zajištění cizince podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců musí být splněny vždy dvě základní zákonné podmínky: 1. neoprávněný vstup nebo pobyt cizince na území České republiky a 2. existence mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství upravující vzájemné předávání a přebírání občanů svých států, a dále pak splnění dalších podmínek, pokud je stanoví mezinárodní smlouva, resp. ustanovení přímo použitelného právního předpisu. Krajský soud dále uvedl, že orgán policie se nemohl zabývat dopadem zajištění stěžovatelky do jejího soukromého a osobního života. Ostatně ani zákon o pobytu cizinců v hlavě XI (zajištění cizinců) nestanoví orgánu policie povinnost, aby se při zajištění cizince za účelem jeho zpětného předání do domovského státu podle Dohody zabýval dopadem zajištění do soukromého a rodinného života cizince. Krajský soud také poukázal na to, že správní spis obsahuje listiny, z nichž je patrné, že se stěžovatelkou bylo dne 4. 3. 2010, pod č. j. CPP-6565-13/ČJ-2010-034061.KP-SA, zahájeno řízení o správním vyhoštění. I když předmětem tohoto soudního přezkumu nebylo rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky, jsou v řízení o správním vyhoštění ze zákona posuzovány případné nepřiměřené zásahy do rodinného a soukromého života cizince (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). V uvedeném druhu řízení také musí mít příslušný policejní orgán před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k dispozici závazné stanovisko Ministerstva vnitra, že nebyl shledán důvod

znemožňující vycestování cizince do země jeho státního občanství (§ 179 zákona o pobytu cizinců). V posuzované věci tak stěžovatelka, státní občanka Ukrajiny, přestala ode dne 10. 11. 2008 splňovat zákonné podmínky stanovené pro pobyt cizinců na území České republiky a vzhledem k tomu, že jí nebylo možné předat na Ukrajinu v lhůtě stanovené v ust. § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, policejní orgán ji opodstatněně podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zajistil na dobu nezbytně nutnou za účelem jejího předání podle Dohody.

II. Stížní námitky k rozhodné právní otázce

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle stěžovatelky je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje všechny náležitosti a není řádně odůvodněno ve smyslu ust. § 68 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Stěžovatelka má za to, že její námitka ohledně nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života je důvodná a trvá na tom, že právo na soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 7 odst. 1, čl. 10 odst. 2 a čl. 32 odst. 1 Listiny, je nadřazeno normám obecných zákonů, a proto orgány veřejné moci měly v řízení, v kterém uplatňovaly normy obecných zákonů, posuzovat jejich soulad se základními lidskými právy osoby, proti které řízení vedly, a to zvláště za situace, když stěžovatelka na tato svoje práva poukazovala.

V době zajištění byla stěžovatelka ve 4. - 5. měsíci těhotenství (podle lékařské zprávy ve spisu). K otcovství i osobě stěžovatelky jako partnerky a matky se hlásila konkrétní osoba, a to navíc občan státu Evropské unie, což jsou všechno okolnosti svědčící pro důvodnost uplatnění norem základních lidských práv v předmětném řízení.

Na místě bylo zvažovat i humanitární a obvykle lidské důvody, že stěžovatelka – mladá těhotná žena – byla vyhoštěna do své rodné země, otec dítěte zůstal v jiné zemi a tuto situaci, se všemi konsekvencemi bude muset stěžovatelka řešit. Tím, že se orgán policie, a ani krajský soud, touto námitkou poukazující na porušení základních lidských práv stěžovatelky nezabývaly a neuznaly ji za důvodnou, zatížily řízení vadou způsobující nepřezkoumatelnost a nezákonnost jejich rozhodnutí. Stěžovatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření správního orgánu ke stížním námitkám k rozhodné právní otázce

Oblastní ředitelství se vyjádřilo ke kasační stížnosti tak, že zákon o pobytu cizinců upravuje v ust. § 129 obligatorně zajištění cizince podle mezinárodních dohod nebo podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství, ale nestanoví policii povinnost, aby se při zajištění cizince ze účelem jeho zpětného předání do domovského státu podle mezinárodní dohody zabývala zkoumáním otázky dopadů zajištění do soukromého a rodinného života cizince. Mezinárodní dohoda žádné další podmínky také nestanovila. Zásah do rodinného života je předmětem zkoumání v samostatně vedeném řízení o správním vyhoštění. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka měla svůj platný cestovní doklad, její totožnost byla zastupitelským úřadem Ukrajiny ověřena v brzké době a podle závazného stanoviska odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra nebyly shledány důvody znemožňující její vycestování do domovského státu, byla dne 17. 3. 2010 předána zpět na Ukrajinu. Policie ČR nemá žádné zákonné prostředky podle zákona o pobytu cizinců jak cizinci, který pobývá neoprávněně na území České republiky, jeho pobyt zlegalizovat. Cizinec má možnost po návratu do svého domovského státu učinit kroky k legalizaci a nápravě svého pobytu na území České republiky

stanovenými postupy v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Oblastní ředitelství je přesvědčeno o správnosti rozsudku krajského soudu, a proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Sporná právní otázka a prejudikatura k ní

Jednou z rozhodných právních otázek v projednávané věci je, zda je třeba v řízení o zajištění cizince za účelem předání zkoumat zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život. Při předběžném posouzení věci sedmý senát Nejvyššího správního soudu zjistil, že shodnou právní otázkou na podobném skutkovém podkladu řešil sedmý senát Nejvyššího správního soudu již v rozsudku ze dne 13. 8. 2009, č. j. 2 As 22/2006 – 135, a tehdy zaujal následující právní názor:

„Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem městského soudu vyjádřeným v napadeném rozsudku, že námítky týkající se příbuzných v České republice je na místě řešit v rozhodnutí o správním vyhoštění, a nikoliv v rozhodnutí o zajištění cizince. Účelem institutu zajištění cizince podle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je do doby, než bude vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, případně než bude toto rozhodnutí vykonáno, zabránit cizinci v jednáních v tomto ustanovení specifikovaných. Z toho důvodu nemohou být důvodné stížní námítky týkající se rodinných poměrů stěžovatele. V případě splnění zákonných podmínek (§ 124 zákona o pobytu cizinců) bude o zajištění cizince, tedy v podstatě o omezení jeho osobní svobody, rozhodnuto bez ohledu na případný zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, který je předmětem případného posuzování v rozhodnutí o správním vyhoštění. Nejvyšší správní soud považuje za důležité poznamenat, že skutečnost, že s cizincem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, nemůže sama o sobě odůvodnit zajištění cizince, ale je vázáno na splnění výše uvedených podmínek (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 6. 1. 2006, č. j. 7 Ca 209/2005 - 32, publikovaný pod. č. 855/2006 Sb. NSS, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006, č. j. 4 Azs 234/2005 – 59, publikovaný na www.nssoud.cz). V dané věci však lze soublasit s názorem Policie ČR i městského soudu, že stěžovatel vzhledem ke svému chování, kdy se na území České republiky zdržoval vědomě po dobu více než pět let nelegálně, a to i po uložení trestu vyhoštění v trestním řízení, dále vzhledem k tomu, že vstoupil do azylového řízení pod falešným jménem (neboť byl již soudně trestán pro krádež a byl mu uložen trest vyhoštění), splňuje podmínky stanovené v ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“

V citovaném případě bylo předmětem přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění, tedy jedné ze tří v současné platné právní úpravě zakotvených variant zajištění cizince. V daném případě se jedná o zajištění ve smyslu ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které stanoví, že policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Podle ust. § 129 odst. 3 téhož zákona pak v případech, kdy předání cizince nebo dokončení jeho průvozu nelze uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie vydá rozhodnutí o jeho zajištění a cizince umístí do zařízení. Rozhodnutí nabývá právní moci doručením nebo odmítnutím cizince rozhodnutí převzít. Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.

Podle názoru sedmého senátu Nejvyššího správního soudu i když je v daném případě účelem zajištění předání, musí být zároveň za předpokladu splnění všech podmínek pro vyhoštění vydáno i rozhodnutí o správním vyhoštění. Rozhodnutí o správním vyhoštění je totiž ve smyslu ust. § 119 a násl. zákona o pobytu cizinců vydáno orgánem Policie ČR vždy, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Zákon o pobytu cizinců tak stanoví ve všech případech neoprávněného pobytu cizince povinnost orgánů policie *ex officio* zahájit správní řízení za účelem správního vyhoštění. Podle čl. 10 Ústavy

vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, jsou součástí právního řádu, přičemž pokud stanoví mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva. Jak již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004 – 56 (publikovaný pod č. 721/2005 Sb. NSS), vyslovil, aplikační přednost mezinárodních smluv zahrnutých do vymezení čl. 10 Ústavy znamená, že pokud by se v konkrétním případě dostala do rozporu aplikace ustanovení zákona a aplikace, která by vyplynula z mezinárodní smlouvy, musela by být podle čl. 10 Ústavy použita přímo a přednostně mezinárodní smlouva. Pravidlo o aplikační přednosti mezinárodního práva přitom lze vztáhnout nejen na hmotněprávní vnitrostátní normy, ale i na normy procesní. V daném případě se však aplikace vnitrostátních procesních norem (konkrétně § 119 násl. zákona o pobytu cizinců) a aplikace, která plyne z Dohody, do rozporu nedostává, neboť dohoda nijak neformalizuje řízení o předání a ani nevylučuje, aby bylo rozhodováno i o vyhoštění cizince, který pobývá v České republice neoprávněně. V posuzovaném případě proto není třeba od ustanovení upravujících řízení o vyhoštění odhlížet. Navíc nelze přehlédnout, že v Dohodě chybí ustanovení, která by upravovala řízení o předání tak, aby v řízení o předání byl zkoumán možný zásah do práva na soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy. Na rozdíl od toho podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 119 citovaného zákona nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. V řízení o správním vyhoštění tedy poskytuje vnitrostátní právní úprava záruku toho, že postupem České republiky vůči cizinci neoprávněně na jejím území pobývajícím nedojde k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, podle něž má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Sedmý senát Nejvyššího správního soudu odkazuje na rozsudek ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 -74, dostupný na www.nssoud.cz, ve kterém se Nejvyšší správní soud rovněž zabýval vztahem rozhodnutí o zajištění podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců a rozhodnutím o vyhoštění. Nejvyšší správní soud zde uvedl, že „(s)kutečnost, že správní orgán se stěžovatelem zabýval řízením o správním vyhoštění, byla s ohledem na zjištěné okolnosti jeho případu zcela v pořádku a v souladu se zákonem, který v tomto směru nerozlišuje, zda někteří cizinci podléhají některé z tzv. readmisních smluv, tj. mezinárodních smluv o předávání a zpětném přebírání nelegálně pobývajících osob, které je možné rozdělit na bilaterální readmisní smlouvy a na komunitární readmisní smlouvy; blíže viz jejich přehled, který je dostupný na www.mvcr.cz/soubor/readmisni-smlouvy-prehled-pdf.aspx. Naopak zákon o pobytu cizinců stanoví, že policie cizinci vydá rozhodnutí o správním vyhoštění až na 10, 5 či 3 roky vždy, nastane-li některá ze skutkových situací předvídaných v ustanovení § 119 odst. 1, a to za předpokladu splnění případných dalších požadavků zakotvených v navazujících ustanoveních citovaného zákona, mezi které patří např. to, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění nesmí být nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2) nebo to, že nejsou dány důvody znemožňující vycestování cizince (§ 120a v návaznosti na § 179). (...) Stejně tak považuje Nejvyšší správní soud jako zcela v pořádku následný postup žalovaného správního orgánu spočívající v tom, že nebyl pro zajištění stěžovatele zvolen postup podle § 124 zákona o pobytu cizinců, nýbrž postup podle § 129 zákona o pobytu cizinců, který je třeba brát jako postup speciální, vztahující se na cizince, na které se vztahuje některá z tzv. readmisních smluv, případně přímo použitelný právní předpis ES, jež mají v tomto ohledu přednost. Rozhodující správní orgán si tedy nemůže vybírat, který z uvedených postupů zvolí, a tudíž z jeho strany nemůže jít ani o žádné zneužití správního uvážení či diskriminaci těch cizinců, kteří podléhají některé z tzv. readmisních smluv, jak dovozuje stěžovatel v kasační stížnosti.“

Sedmý senát Nejvyššího správního soudu proto ve shodě s výše citovaným judikatorním názorem zdůrazňuje, že i v případě cizince, rodinného příslušníka občana EU, neoprávněně

pobývajících na území České republiky, který podléhá takové readmisní dohodě, jež nemá autonomní plnohodnotný systém rozhodování o vyhoštění orgány žádajícího (vyhošťujícího) státu odlišný od obecných vnitrostátních pravidel o vyhoštění a pro jejíž účely tedy žádající stát používá při rozhodování o vyhoštění svých obecných vnitrostátních pravidel (readmisní dohodou tohoto typu je i Dohoda, neboť její čl. 2 odst. 1 žádnou takovou relativně ucelenou proceduru neobsahuje), mu musí být vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Ze samotného znění ust. § 129 zákona o pobytu cizinců sice tato podmínka nevyplývá, ovšem citované ustanovení je nutno interpretovat s ohledem na ustanovení zákona o pobytu cizinců jako celku, s ohledem na smysl a účel právní úpravy řízení o správním vyhoštění jako řízení *ex officio*, které musí zajistit ochranu práva na spravedlivý proces, zejména práva na to, aby o subjektivních právech a povinnostech bylo rozhodnuto v proceduře stanovené zákonem, v níž má ten, v jehož věci je rozhodováno, možnost vyjadřovat se k ní a navrhnout důkazy na podporu svých tvrzení, a zejména s ohledem na nutnost realizace ochrany práva na rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy a také Listiny základních práv a svobod (čl. 14 ve spojení s čl. 32).

Stěžovatelka v kasační stížnosti poukázala na to, že je družkou občana EU, s nímž je těhotná (tyto skutečnosti tvrdila i ve správním řízení – viz čl. 35 správního spisu). Podle ust. § 120 odst. 2 písm. b) zákona o pohybu cizinců lze rozhodnutí o správním vyhoštění občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, vydat pouze v případě, že občan Evropské unie nebo jeho rodinný příslušník závažným způsobem narušuje veřejný pořádek; to neplatí, jde-li o občana Evropské unie, který pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 10 let. Podle ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců se ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Posledně uvedeným ustanovením byl do vnitrostátního práva promítnut čl. 3 odst. 2 písm. b) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, podle něhož členský stát usnadňuje v souladu s vnitrostátními předpisy vstup a pobyt „partnerovi, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah“. Z těchto ustanovení vyplývá, že skutečnost, zda se v konkrétním případě jedná o osobu, která splňuje podmínku trvalého vztahu s občanem Evropské unie, musí tato osoba správnímu orgánu doložit. Správní orgán se proto měl při rozhodování o vyhoštění zabývat tím, zda stěžovatelka doložila, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti (případně ji měl k doložení těchto skutečností vyzvat) a v souvislosti s tím měl zkoumat, zda pouze neoprávněný pobyt stěžovatelky naplňuje kritéria závažného narušení veřejného pořádku.

Sedmý senát Nejvyššího správního soudu odkazuje na rozsudek ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, publ. pod č. 1850/2009 Sb. NSS, ve kterém zdejší soud již dříve zdůraznil, že „(v) tomto bodě je třeba odmítnout názor městského soudu, že zajištění a vyhoštění jsou zcela odlišné instituty s rozdílnými podmínkami aplikace. Naopak, je třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvažily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný.“

Podle názoru sedmého senátu Nejvyššího správního soudu i když zákon o pobytu cizinců legitimně soustředil posuzování otázky rodinného a soukromého života do řízení o správním vyhoštění, je třeba již v řízení o zajištění cizince zkoumat, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný. Pokud by totiž již v řízení o zajištění bylo zřejmé, že důsledkem vyhoštění by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, anebo pokud

by bylo zřejmé, že rodinný příslušník občana Evropské unie se nedopustil závažného narušení veřejného pořádku, postrádalo by zákonem aprobovaného smyslu i zajištění cizince.

V. Právní názor sedmého senátu

Sedmý senát proto má za nesprávný svůj vlastní právní názor vyjádřený v rozsudku ze dne 13. 8. 2009, č. j. 2 As 22/2006 – 135, že námitky týkající se příbuzných v České republice (problematika zásahu do soukromého nebo rodinného života) je na místě řešit (až) v rozhodnutí o správním vyhoštění. Již v řízení o zajištění cizince je totiž třeba zkoumat, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný, aby nedocházelo k bezdůvodnému zbavení osobní svobody, a tedy k zásahu do základních lidských práv a svobod cizince v situacích, kdy samotné správní vyhoštění a ani předání nelze realizovat.

S ohledem na mezinárodní závazek České republiky dostát garanci faktické realizace ochrany práva na rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy je třeba zkoumání toho, zda je vůbec možné následně cizince skutečně vyhostit, vztáhnout i na rozhodování o zajištění cizince za účelem předání ve smyslu ust. § 129 zákona o pobytu cizinců.

VI. Procesní vyústění

Protože sedmý senát Nejvyššího správního soudu dospěl při předběžném projednání věci k právnímu závěru, který je opačný, než jaký sám zaujal v právně obdobné kauze dříve, rozhodl v souladu s ust. § 17 odst. 1 s. ř. s. o postoupení věci rozšířenému senátu.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu